

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592972624/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Aandemagt holdt sig dunkelt fast i min Sjæl; thi bagved ham, syntes mig, laa sammenrullet som en mørk Sky Noget, der var krænkert. Jeg havde Møje med at behandle ham som forhen, og han selv var, trods den Umage, han vistnok gjorde sig, ogsaa forsaavidt forandret, som han undertiden viste Arrogance istedenfor den tidligere ungdommelige, ureflecterte Selvfølelse. Jeg fandt det naturligt; han vilde skjule en Følelse af Ydmyghed, en Frygt for, at han ikke skulde have samme Ret og Krav som forhen, og netop derfor gjorde han Kravet.

Da vi kom til Wien, var Grev Fritz saa nervøs og menneskesky, at han ikke vilde aflægge noget Besøg, og jeg havde stor Møje med at faae ham fra en Idee, han havde sat sig i Hovedet: at han tilsyneladende, men ikke virkelig kunde vise sig i Verden derved, at jeg gik under hans Navn. Det eneste Sted, jeg paatog mig at gaac paa hans Vegne, men med hans skrevne Fuldmagt, var til det Banquierhus, til hvilket Faderen havde anbefalet ham, og hvor han skulde have Penge.

Saasnart jeg havde fremvist Creditivet med Grevens Navn, reiste Kassereren sig og bad mig gaac ind i et Sideværelse, og her indfandt sig strax en aldrende Herre, der under mange Complimenter bad *«Hr. Greven»* opholde sig et Øieblik og søgte at indlede en Conversation. Det Udtryk, hvormed Kassereren havde reist sig, og Tonen, hvori den aldrende Herre – aabenbart en af Chefetne – talte, var meget forskjellig fra den sædvanlige Contourbæflighed og Opmærksomhed, og Forskjellen blev mig endmere paafaldende, da en anden aldrende Herre, en temmelig lille Mand, næsten skaldet, med et særdeles velvilligt og tillige klogt Physiognomi, kom til. Der behøvedes ikke stor Menneskekundskab for at see, at han var i en Sindsbevægelse, enten det var Sorg eller Angst, som han gjorde sig Umage for at overvinde. Min første Tanke var, at Noget var tilstødt den gamle Greve, og at disse Herrer skulde meddele mig Efterretningen. Men i næste Øieblik følte jeg instinctmæssig, at det ikke kunde være noget Saadant, som forelaa; thi i saa Fald vilde den velvillige gamle mand have grebet min Haand og vist mig Deeltagelse, hvorimod han nu oien synlig skyede at komme mig nær og, skjøndt man havde bedet mig vente paa ham, syntes at ville træde bag den Anden. Men det Gaadefulde begyndte at klares, da den første aldrende Herre forestillede den sidst Indtrædende med de Ord: *«Hr. Greve . . . tillad mig . . . Hr. de Porters, min Compagnon.»*

Samtidig med, at jeg følte et personligt Choc, lykønskede jeg Grev